

บทที่ 6

สรุปผลการทดลอง

1. จากการรวบรวมพันธุ์และบันทึกลักษณะพันธุ์พริก 12 สายพันธุ์ พบว่า มีสายพันธุ์ที่เหมาะสมสำหรับเป็นสายพันธุ์พ่อ 3 สายพันธุ์ ได้แก่ 1-3-7 3-3-7 และ 4-3-7
2. การผสมกลับเพื่อปรับปรุงความเผ็ดในสายพันธุ์แม่ 2 ครั้ง ได้สายพันธุ์ที่เหมาะสม 3 สายพันธุ์ คือ 2735BC₂#14 2735BC₂#16 และ 2740BC₂#10
3. จากการศึกษาการปรับปรุงพันธุ์พริก พบว่า สายพันธุ์ลูกผสมชั่วที่หนึ่ง 2740BC₂#10 x 1-3-7 เป็นสายพันธุ์ที่ให้ผลผลิตสูง และมีรูปทรงผลที่เป็นที่ต้องการของท้องตลาดคือมีรูปทรงผลเรียวยาวผลแหลม ผลยาว ผิวเรียบ แต่ผลยังไม่ตรง ดังนั้นต้องพัฒนาที่สายพันธุ์แม่โดยนำสายพันธุ์พ่อที่คัดเลือกแล้วว่ามีลักษณะที่ดีมาผสมกลับเพื่อถ่ายทอดลักษณะผลให้มีความสม่ำเสมอขึ้น ส่วนในด้านความเผ็ดจะต้องพัฒนาต่อไปโดยการผสมกลับเพื่อปรับปรุงความเผ็ด 2-3 ครั้งเพื่อเพิ่มความเผ็ดในสายพันธุ์แม่ให้สูงขึ้น
4. จากการศึกษาเทคนิคเล็กโทรโฟรีซิส เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของกลุ่มผสมโดยใช้ เอนไซม์ acid phosphatase esterase และ peroxidase พบว่า เอนไซม์ peroxidase เป็นเอนไซม์ที่เหมาะสมเพื่อนำมาใช้ประโยชน์กลุ่มผสม
5. จากการศึกษาความเผ็ดของพริก 15 สายพันธุ์ พบว่า พริกสายพันธุ์ 1-3-7 มีปริมาณสารแคปไซซินต่อน้ำหนักผล 1 กรัม สูงที่สุด เมื่อทดสอบโดยการวัดค่าการดูดกลืนแสงและเมื่อนำไปวัดเปอร์เซ็นต์ heterosis พบว่า ลูกผสม 2735BC₂#14 x 3-3-7 มีเปอร์เซ็นต์ heterosis สูงที่สุด และจากการทดสอบโดยใช้คนพบว่า ลูกผสม 2735BC₂#16 x 3-3-7 มีค่าเฉลี่ยความเผ็ดสูงที่สุด
6. จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่า ความกว้างของผลที่เพิ่มขึ้นเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเพิ่มขึ้นของน้ำหนักเฉลี่ยต่อ 1 ผล ($r^2 = 0.856$) มากกว่าความยาวของผลที่เพิ่มขึ้น ($r^2 = 0.011ns$) และพบว่าน้ำหนักเฉลี่ยต่อ 1 ผล ที่เพิ่มขึ้นมีผลทำให้ปริมาณสารแคปไซซินเฉลี่ยต่อน้ำหนักผล 1 กรัมลดลง โดยมีค่า $r^2 = 0.375$